

РЕШЕНИЕ

№ 279

гр. Варна, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно търговско дело № 20233001000353 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.258 ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на М. З. Ц. чрез адв.Ж. Г. от ВАК, срещу решение №113/09.03.2023г., постановено по т.дело №38/2022г. по описа на ВОС, с което е отхвърлен иска на М. З. Ц. срещу ЗАД АРМЕЕЦ АД с правно основание чл.432 КЗ, за осъждане на ответника да заплати сумата от 26 000 лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на ПТП, настъпило на 30.10.2018г. в гр.Варна, бул.Осми Приморски полк, в което ищцата като пътник в автобус на Градски транспорт „Мерцедес“, рег.№X XXXX XX, управляван от водача Б Д Н, застрахован при ответното дружество, в посока центъра на гр.Варна, паднала в превозното средство и получила увреждания, а във връзка със същите претърпяла и неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от настъпване на ПТП на 30.10.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

В жалбата се излага, че решението е неправилно – необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените

правила. Твърди се, че съдът неправилно е формирал изводи за *липса на виновно поведение от страна на водача на автобуса*. Поддържа се напротив, че водачът очевидно е нарушил правилата на чл.132, т.5 от ЗДвП като въпреки, че е могъл да възприеме пешеходката С. А., пресичаща платното за движение пред автобуса и е могъл да предвиди нейното преминаване, не е взел необходимите мерки и не е съобразил скоростта на движение на управляваното от него ППС. Водачът в този смисъл не е осигурил всички условия за безопасно превозване на пътниците. Нарушен е и чл.116 от ЗДвП за гарантиране безопасността на пешеходците. Въззивникът поддържа, че причинените на ищцата вреди се дължат именно на рязкото спиране на автобуса, при което тя политнала напред и получила описаните травми. Твърди, че пред първата инстанция не било установено, че рязкото намаляване на скоростта на автобуса е било необходимо за предотвратяване на ПТП – автобусът е могъл да заобиколи пешеходеца или да намали скоростта си и при нужда да спре. Претендира се отмяна на решението като неправилно и необосновано и вместо това уважаване на иска изцяло ведно с присъждане на сторените разноски.

В срока по чл.263 ГПК е постъпило становище по въззивната жалба от насрещната страна ЗАД АРМЕЕЦ АД, чрез ю.к.В.К., за нейната неоснователност. Излагат се подробни съображения за правилни фактически и правни изводи на съда, за адекватност на изслушаната техническа експертиза и установената липса на виновно поведение на водача на автобуса. Единствена причина за настъпилото ПТП и вредите на ищцата е поведението на третото лице -помагач на ответника С. А., която е предприела неочаквано навлизане на пътното платно пред автобуса. Водачът на ПС не е нарушил разпоредбите на ЗДвП. В условие на евентуалност застрахователят поддържа наличие на независимо съизвършителство между водача на автобуса и третото лице Ст. А.. Поддържа възражението си за принос на пострадалата съгласно чл.51, ал.2 ЗЗД, тъй като не е ползвала средствата в ППС за придържане и/или сядане, не е преценила поведението си при придвижване към вратата на автобуса както и след настъпване на вредите не е провела правилно и адекватно лечение, което евентуално е задълбочило същите. Поддържат се всички възражения направени с отговора на исковата молба. Претендират отхвърляне на жалбата ведно с присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание адв.П.Б поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания.

Насрещната страна ЗАД Армеец АД, оспорва жалбата чрез пълномощника си ю.к.К..

Явява се процесуален представител на третото лице помагач на ответника адв.Н.Б., който изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Претендира потвърждаване на съдебното решение на първата инстанция.

За да се произнесе по жалбата настоящият състав констатира, че производството е образувано по искова молба на М. З. Ц., чрез адв.Ж.Г., срещу ЗАД Армеец АД, с която е предявен осъдителен иск срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния за ПТП водач Б Д Н, който при управление на автобус Мерцедес рег.№Х XXXX ХХ, нарушил правилата за движение и за да избегне удар с пешеходеца С. А., пресичаща платното пред автобуса, причинил по непредпазливост телесни повреди на пътник в автобуса - М. З. Ц., изразяващи се в счупване на лакетна и лъчева кости, съответно свързаните с това увреждане неимуществени вреди на пострадалата. Поради това се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 26 000 лева, за понесените болки и страдания във връзка с травматичните увреди, ведно със законната лихва, считано от датата на ПТП 30.10.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Твърди се съставен за произшествието Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №2626/30.10.2019г., наличие на валидна застраховка на гражданската отговорност на автомобилистите с покритие към процесната дата на ПТП както и образувано досъдебно производство №762/2018г. на ВРП. В исковата молба е описан механизма на настъпване на вредите с твърдения, че ищцата като пътник в автобус на Градски транспорт паднала при рязкото му спиране, причинено от преминаващ пред автобуса пешеходец. Излага твърдения, че поради получените увреждания ищцата пролежала в болнично заведение, през което време била изцяло зависима от чужда грижа и третирана с болкоуспокояващи. Изпитвала силни болки и не можела да се обслужва сама, започнала да не може да спи. Това продължило и след изписването ѝ. Болките продължавали, особено в дясната ръка и това пречело на ищцата да извършва ежедневните си домакински задължения. Често изпадала в стрес, получавала панически атаки, не можела да общува нормално, тъй като имала чести главоболия. Ищцата твърди, че все още има паническо разстройство при пътуване в превозно средство или при преминаване на такова покрай нея. Изпитва напрежение и безпокойство. Твърди, че този процес продължава повече от три години след ПТП. В допълнителна молба ищцата уточнява, че не претендира обезщетение по застраховка „Злополука“ на пътниците в обществения транспорт, а претендира единствено обезщетение по застраховка Гражданска отговорност. Твърди, че противоправното поведение на водача на автобуса се изразява в нарушаване на правилата на чл.20 от ЗДвП, според който е длъжен да контролира непрекъснато превозното средство, да спира плавно като обезпечава по този начин безопасността на пътниците. Твърди, че е предявила претенцията си пред застрахователя и постъпил отказ по същата от 14.10.2021г.

С отговор на исковата молба застрахователят оспорва въведените от ищеца твърдения. Оспорва вината на водача на автобуса за произтеклите вреди като твърди, че произшествието е било непредотвратимо, а събитието – случайно. Не са налице нарушения на правилата за движение от страна на

водача на превозното средство/ППС/. Твърди се изключителна вина за произшествието на пешеходеца С. А., която навлязла внезапно на пътното платно пред автобуса, с което го поставила пред необходимостта да спре превозното средство. В условие на евентуалност твърди независимо съпричиняване на вредите от водача на автобуса и от пешеходеца А.. Оспорват се търпените и претендиращи с иска вреди от ищцата като се твърди, че тези, обективирани в амбулаторен лист от 02.11.2018г., от 07.11.2018г. и от 21.12.2018г., нямат връзка с процесното произшествие. Оспорват се всички описани неимуществени вреди – физически, психически и емоционални – да имат връзка с конкретното ПТП. Оспорва се предявения размер на иска като завишен, неотговарящ на действително търпените вреди и принципа за справедливото им обезщетяване. В евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредите от пострадалата съгласно чл.51, ал.2 ЗЗД, тъй като ищцата не ползвала по предназначение предпазните средства в автобуса – дръжка и седалка и реално е допринесла за настъпване на вредите. Оспорва се и акцесорния иск за законните лихви като обусловен от иска за обезщетението. Отделно от това се твърди частично погасяване на претенцията за лихвите за периода три години преди предявяване на иска съгласно чл.111, б.в от ЗЗД като лихви не се дължат за периода от 30.10.2018г. до 21.01.2019г. Позицията се на недължимост на лихви за периода на пандемията съгласно чл.6 от ЗМИП, а именно за 13.03.20г. до 09.04.2020г. Оспорват се и сторените от ищцата разходи за процесуална защита. Претендира се отхвърляне на исквете.

Съдът, въз основа на твърденията и доводите на страните, събраните доказателства, в обхвата на въззивното производство, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

При преценка редовността на жалбата съдът намира, че същата е подадена от легитимирана страна в производството, чрез надлежно упълномощения процесуален представител, в преклузивния срок и при интерес от обжалването предвид отхвърлянето на исквете.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността, а по допустимостта в обжалваната част; по правилността на решението съдът е обвързан от оплакванията в жалбата. Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл.236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявените искания и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

В жалбите не се правят обосновани оплаквания за допуснати от първата инстанция процесуални нарушения както и нови доказателствени искания, които да налагат съответно приложение на чл.266 ГПК и т.2 и т.3 от ТР №1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Предмет на производството е идентичен с този на първата инстанция поради отхвърляне на иска. Не са събирани нови доказателства като

въззивникът се позовава на интерпретацията на събраните доказателства и правните изводи на съда.

За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по чл.432 КЗ, следва да е налице валиден застрахователен договор по застраховка "Гражданска отговорност" между него и деликвента, както и да са налице предпоставките на чл. 45 ЗЗД, пораждащи отговорността на прекия причинител на вредите спрямо увреденото лице. Застрахователят дължи обезщетение за вредите, само когато застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице, т.е.отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител.

Съгласно чл.432 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетение пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 от КЗ.

Предявеният иск е допустим – спазени са изискванията на КЗ за предварително сезиране на застрахователя с претенцията за обезщетяване и срока по чл.380 вр. чл.498 КЗ. Видно от представените по делото писмени доказателства, такава претенция е отправена от ищеца към застрахователя. По делото ответникът не ангажира доказателства за изплащане на обезщетение по претенцията като активно оспорва същата.

При анализ на събраните в производството доказателства безспорно се установява, че е налице активна легитимация у ищеца за предявяване на претенцията, както и основание за възникване задължение за изплащане на застрахователно обезщетение по реда на чл.432 от КЗ от ответното застрахователно дружество, тъй като в хода на настоящото производство е безспорно установено наличието на валиден застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по отношение на процесното превозно средство. /копие от полицата е представена на л.54 в приложеното досъдебно производство ведно със свидетелство за регистрация, II част и свидетелство за техническа изправност на ППС/ Изрично в отговора на исковата молба застрахователят признава това обстоятелство. Съгласно решение по т.дело №279/2011г. на Първо т.о. на ВКС, рискът при застраховка "Гражданска отговорност" включва не само опасност от възникване на санкционното задължение за поправяне на вредите, причинени от виновно и противоправно деяние в стриктен смисъл - чл.45 ЗЗД, но и несанкционни задължения по чл.49 и чл.50 ЗЗД. Затова и рискът може да бъде свързан не само с личното виновно деяние на застрахования, но и при вреди, причинени не непосредствено от последния, а от трети лица, на които той е възложил изпълнението на определена работа, или в качеството си на собственик на вещ, отговарящ за вредите, причинени от същата на трети лица – чл.46, ал.2 и чл.50 ЗЗД. В този смисъл е налице и пасивна легитимация на застрахователя на ГО на водача на автобус, застрахован от Градски транспорт ЕАД.

Отговорността на застрахователя е функционално обусловена и по

правило тъждествена по обем с отговорността на деликвента. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл.432, ал.1 от КЗ е необходимо освен към момента на увреждането да съществува валидно правоотношение, породено от договор за застраховка "ГО" между прекия причинител на вредата и застрахователя /както и при посочените по-горе обстоятелства/, да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорността на прекия причинител спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

В случая образуваното досъдебно производство №762/2018г. на ОД на МВР –Варна е било прекратено, поради което вината на деликвента не е установена с обвързваща съда сила съгласно чл.300 ГПК. Същевременно, относно това обстоятелство са събрани и обсъдени Констативен протокол с пострадали лица №2626 от 30.10.2018г., свидетелски показания и автотехническа експертиза. Първоинстанционното съдебно решение е обосновано с липсата на доказано виновно поведение от страна на водача на автобуса, което обуславя и липса на основание за ангажиране отговорността на застрахователя по полицата ГО.

Видно от КП обективните факти сочат, че на 30.10.2018г. в гр.Варна, на бул.Осми приморски полк“, на спирка Чаталджа, посока център, е настъпило ПТП, при което ищцата М. Ц. като пътник в автобус на Градски транспорт ЕАД – Мерцедес с рег.№Х XXXX ХХ, при управлението му от водача Б Н, паднала и получила травми на дясна лакетна и лъчева кости. Падането е провокирано от извършено аварийно спиране от водача на автобуса поради излязла пред буса пешеходка С. К. А.. Последната е посочена като участник 1 в протокола за ПТП наред с водача на автобуса Б Н и пътника М. Ц..

По делото са налице данни, че водачът е починал, поради което и същият не е изслушан като свидетел по делото. Не са установени записи от камери на мястото на ПТП или от автобуса.

От разпита на св.Ст.Р- кондуктор по линията, се установява, че инцидентът се случил при почти спряло състояние на автобуса на спирка Чаталджа, гр.Варна, при преустановяване на движението му. Свидетелката не е видяла падането на пътника, но е помогнала да вдигнат ищцата, оказала е помощ при качването и в линейката. Не е отчела ползването на спирачки от шофьора или други резки движение на автобуса. Счита, че пътничката е паднала, тъй като автобусът бил пълен с хора. Свидетелката останала в автобуса докато водачът давал кръвна проба за алкохол. Категорично не е усетила рязко спиране на превозното средство. Свидетелката сочи за излязла пред автобуса пешеходка и извършена по необходимост от водача маневра за предотвратяване на удара.

Вторият разпитан по делото във връзка с механизма свидетел Н.Цветанов, по време на инцидента бил на спирка Чаталджа като регистрирал лично всички движения на пешехода Ст.А.. Сочи, че същата стояла на

спирката до него и при приближаването на автобус 148 тръгнала към платното, залитнала и стъпала на пътното платно. Според свидетеля шофьорът отбил за да не я удари. Сочил, че лично той я издърпал, но тя почти била стъпала на платното пред автобуса. Не може да си обясни поведението ѝ. Тъй като преди пенсионирането си работел също като шофьор в Градски транспорт, свидетелят отишъл при водача, който му казал, че *ако не я бил дръпнал можело да я удари*. Според свидетеля, автобусът не се е движил с повече от 2-3 км/ч, тъй като се готвел да спре на спирката. Водачът не е удрял пешеходката, тъй като свидетелят я издърпал. Шофьорът извил вляво, за да не удари жената и набил рязко спирачки. Свидетелят чул от кондукторката, че някаква жена в автобуса била паднала. Не може да посочи дали пешеходката е стъпала на платното или само е залитнала, но реакцията му била да я издърпа назад.

От изслушаната Автотехническа експертиза /на л.343/, кредитирана от съда и неоспорена от страните, се установява че съгласно Констативен протокол за ПТП, пред автобуса, в бус лентата пред сп.Чаталджа имало разположен пешеходец. Автобусът бил в предната си част леко ориентиран вляво – съгласно отстояние на десните му колела спрямо тротоара./това означение е видно и от окоммерната скица на констативния протокол за ПТП/ Не са открити спирачни следи на място. Според вещото лице, може да се заключи, че водачът е изпълнил аварийна маневра за отдалечаване от десен бордюр на спирката, изпълнил е *маневра завои наляво непосредствено преди спирането си*. Липсата на спирачни следи се обяснява с прекалено ниската скорост на движение на автобуса при спиране. /вж. на л.345, трети абзац/ Според вещото лице автобусът е спирал служебно /т.е. много плавно и постепенно/ по протежение на спирката, когато е предприел аварийното спиране. Вещото лице посочва, че при това спиране водачите ползват ретардер, а при окончателното преустановяване на движението и крачна спирачка като задържането на автобуса неподвижен се осъществява чрез електрическа спирачка.

В зоната на падане на пътничката /в средата на автобуса/ е имало възможност за захващане чрез два вертикални парапети и два хоризонтални ниски парапети. До падането на пътничката се е стигнало поради рязко спиране на автобуса извън комфортното за пътниците. Това аварийно спиране е произтекло от появата на пешеходец в предната дясна част на автобуса, по време на спирането му на спирка Чаталджа. Поведението на водача е видимо и от обстоятелството, че автобусът не е бил успоредно ситуиран на бордюра, а с отклонение наляво в предната част.

Заключението сочи също, че пешеходецът не е предприел пресичане на пътното платно, а по-рано излизане на пътното платно преди окончателното спиране на автобуса на спирката. Вещото лице посочва, че автобусът се е движил с не повече от 10 км/ч. преди окончателното си спиране. Пешеходката е представлявала реална опасност за движението на автобуса с оглед минималното отстояние от десен бордюр спрямо общата

широчина на бус лентата. Според експертизата, водачът е реагирал адекватно с маневра вляво и аварийно спиране. Именно поради това спиране, пътничката Ц. е изпитала центробежни сили, насочени към предната част на автобуса – тя се е намирала до трета врата, в средната част на превозното средство. Според вещото лице, пътничката е следвало да се захване за парапетите или да изчака седнала окончателното спиране на автобуса. Излага, че е възможно появата на пешеходец на пътното платно да е било внезапно, в какъвто смисъл са и свидетелските показания /св.Н.Цветанов/. В устните си обяснения вещото лице сочи, че с оглед ниската скорост на движение на автобуса, не е могла да сработи и налична ABS система, ако има такава.

За да извърши преценка за вината на водача като релевантен реквизит на приложимата материална норма на чл.45 ЗЗД, съдът прецени дължимото и очаквано поведение на водача съгласно правилата в ЗДвП. Поведението му ще е виновно ако нарушава тези изисквания и е противоправно. Съгласно чл.5, ал.2 от закона, водачът на превозно средство е длъжен да бъде внимателен към уязвимите участници в движението, какъвто е пешеходецът, така и в чл.116 ЗДвП е предвидено задължение да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците. В чл.20, ал.2 ЗДвП водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съгласно чл.25 ЗДвП, водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Липсва нарушена норма на закона от страна на водача на ППС. Нещо повече, съгласно събраните доказателства се установява, че реакцията му е била навременна и адекватна на възникналата опасност – увреждане на пешеходец, излязъл внезапно на пътното платно пред спиращото на автобусната спирка превозно средство. От гледна точка на пътната обстановка и динамиката на процесното събитие, не се установява водачът да е действал в разрез със законовите изисквания, поради което поведението му не осъществява състава на нарушение правилата за движение по чл.5, чл.20, ал.2 и чл.116 ЗДвП. Отделно от това не се установява главно и пълно рязко ползване на спирачката на автобуса. Липсват доказателства за това освен предположението на вещото лице по автотехническата експертиза. Вещото лице единствено посочва, че поради ниската скорост на движение на превозното средство, няма спирачни следи, но има лека ротация наляво. Това обстоятелство е отразено и в протокола за ПТП.

Същевременно, съгласно чл.68, чл.94, ал.1, предложение второ от

ЗДвП, при установяване на автобуса за престой с оглед качване и слизване на пътниците, същият следва да спира възможно най-близо до границата на платното за движение. Именно това е сторил водачът като същевременно е бил в положение редуциране на скоростта до 5-10 км/ч. поради предстоящо спиране. Както експертизата, така и свидетелите сочат, че към момента на настъпване на ПТП автобусът е спирал плавно по протежение на спирката така, както изисква чл.95 от ППЗДвП. *Съгласно разпоредбата, при спиране скоростта на движение на пътното превозно средство се намалява плавно.* Рязкото спиране се забранява, освен ако това е необходимо за избягване на пътнотранспортно произшествие. От заключението се установява, че намаляващата скорост се постига чрез ретардер, а пълното спиране – чрез крачната спирачка. В случая, няма данни за рязкото използване на спирачката както и липсва обвързване на поведението на пътника с конкретното движение на автобуса – дали пътника е паднал поради лекото отклонение вляво или поради окончателното спиране на автобуса. Така или иначе, пешеходецът се е оказал в опасната зона на спиране на ППС, в дясната предна част на автобуса, в момент, в който водачът не е могъл да предприеме друга спасителна маневра.

Съгласно ТР №106/1983г. на ОСНК на ВС, спасителна маневра чрез изменение посоката на движение се предприема от водач на пътно превозно средство в опасната зона на спиране за предотвратяване настъпването на обществено опасни последици. Спасителната маневра се извършва именно при внезапно възникнала опасност от неправомерно поведение на участник в движението, на самия водач или на природни сили. В случая, водачът е предприел именно такава спасителна /правомерна/ маневра, тъй като опасността да блъсне пешеходеца е била пряка и непосредствена. /т.4 от цит.ТР/

Съгласно чл.45, ал.2 ЗЗД, във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното. В случая, с оглед установеното по делото, че водачът е предприел маневра и аварийно спиране, за да избегне ПТП, е оборена вината му за настъпване на процесното произшествие. Съгласно нормите на ЗДвП, цитирани по-горе, всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасност и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди. Водачите на ППС са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, длъжни са при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Съгласно чл.24 от ЗДвП, водачите на превозно средство не трябва да намаляват скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие. Съдът кредитира показанията на св.Цветанов, пешеходец, който бил непосредствено

до С. А. на спирката, че дори за него излизането ѝ на пътя било изненадващо и непредвидимо. Такова е било то и за водача, който едновременно със спирането на превозното средство плътно вдясно до бордюра на тротоара, е възприел внезапното навлизане на пешеходката непосредствено от дясната страна на автобуса. /дали е било залитане или стъпване на платното за движение е без значение/ Към този момент автобусът е бил почти спрял на спирката и само леко е отклонил вляво. Съобразно събраните доказателства, ПТП е причинено именно от това действие на пешеходеца, рефлектирало в правомерното поведение на водача – за да избегне ПТП с по-уязвим участник в движението същият е предприел спасителна маневра и аварийно спиране. Тъй като ответникът е доказал изключението на чл.24 ЗДвП, съотв. чл.95 от Правилника към ЗДвП, не е налице противоправно поведение на водача на ППС. Не са събрани никакви доказателства за поведението на пътника в автобуса и ищец по делото във връзка с ползването или не на обезпечените съоръжения за сигурност на пътниците /парапети и дръжки/, но те биха били относими към евентуалното съпричиняване на вредите по чл.51, ал.2 ЗЗД.

От друга страна, поведението на пешеходеца, конституиран като трето лице-помагач на ответника, е било в разрез с правилата за движение, в частност тези на чл.108, чл.114 и чл.115 ЗДвП, съгласно които, пешеходците изчакват пристигането на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници на тротоара, на острова за безопасност или на местата, очертани с маркировка, а ако няма такива - на банкета. В случая е установено, че пешеходеца С. А. е излязла макар за секунди, на пътното платно, в опасната зона за спиране на автобуса, непосредствено преди преустановяване на движението му.

Неоснователно съдът намира позоваването от въззивника, че водачът е следвало да съобрази приближаващата спирка и възможността за препятствие като намали скоростта си на движение. Именно това е сторил той като се е движил с пренебрежимо ниска скорост, която е помогнала да бъде избегнато ПТП с пешеходеца.

Въз основа на изложеното, настоящият състав споделя изцяло изводите на първата инстанция и препраща към мотивите ѝ съгласно чл.272 ГПК. Не се установява укоримо/противоправно поведение на водача на автобуса, а поради това липсват предпоставки за ангажиране отговорността на застрахователя на гражданската отговорност. Поради това съдът не дължи обсъждане на останалите доказателства, свързани с получените при ПТП вреди и размера на тяхното обезщетяване по чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, а така също и относно съпричиняване на вреди от пострадалия съгласно чл.51, ал.2 ЗЗД или наличието на случайно събитие.

Въз основа на изложеното и като достига до идентични правни изводи на сторените от първата инстанция, съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата страна се следват сторените пред настоящата

инстанция разноси до установения размер за ю.к.възнаграждение от 150 лева, на основание чл.78, ал.8 вр.ал.3 ГПК.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №113//09.03.2023г., постановено по т.дело №38 по описа за 2022г. на Варненски окръжен съд.

ОСЪЖДА М. З. Ц., ЕГН *****, гр.Силистра, да заплати на ЗАД АРМЕЕЦ АД, ЕИК 121076907, София, сторените за въззивното производство разноси за ю.к.възнаграждение в размер на 150 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 1 месечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____